

Sygn. akt II Ka 195/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bogdan Górski
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.) SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2015 r.

sprawy **J. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 157 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 16 lutego 2015 r. sygn. akt II K 1387/13

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 280 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 195/15

UZASADNIENIE

J. S. oskarżony został o to że:

I. w dniu 26 października 2013 roku w miejscowości G., województwa (...) działając w krótkich odstępach czasu w celu wykonania z góry powziętego zamiaru dokonał uszkodzenia ciała P. M. w ten sposób, że bił pięściami po głowie i twarzy powodując obrażenia ciała u w/w w postaci stłuczenia głowy, złamania kości nosa z przemieszczeniem i drobnej rany wargi dolnej, czym spowodował rozstrój zdrowia pokrzywdzonego trwający dłużej niż 7 dni,

tj. o przestępstwo określone w art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w dniu 26 października 2013 roku miejscowości G., województwa (...) działając w krótkich odstępach czasu, w celu wykonania z góry powziętego zamiaru groził bezprawnie pozbawieniem życia w celu wywarcia wpływu na świadka - pokrzywdzonego P. M. w sprawie Ds 2342/13/D w przypadku powiadomienia organów ścigania o zdarzeniu

polegającym na spowodowaniu średniego uszczerbku na zdrowiu, przy czym groźby te wzbudziły obawę u w/w że zostaną spełnione,

tj. to przestępstwo określone w art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy w Garwolinie:

I. oskarżonego J. S. uznał za winnego tego, że w dniu 26 października 2013 roku około godz. 1:00 w miejscowości G. województwa (...) dokonał uszkodzenia ciała P. M. w ten sposób, że uderzał go pięściami po głowie i twarzy powodując obrażenia ciała u w/w w postaci stłuczenia głowy, urazu nosa i drobnej rany wargi dolnej czym spowodował rozstrój zdrowia pokrzywdzonego trwający nie dłużej niż 7 dni to jest popełnienia czynu za art. 157 § 2 k.k. i za ten czyn na mocy art. 157 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych w kwocie po 20 zł każda z nich;

II. oskarżonego J. S. uznał za winnego tego, że w dniu 26 października 2013 roku około godz. 21:00 w miejscowości G. województwa (...) uderzył pięścią w twarz P. M. naruszając nietykalność cielesną pokrzywdzonego tj. popełnienia czynu z art. 217 § 1 k.k. i za ten czyn na mocy art. 217 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych w kwocie po 20 zł każda z nich;

III. na mocy art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzone kary grzywny połączył i wymierzył karę łączną grzywny w wysokości 70 stawek dziennych w kwocie po 20 zł każda z nich;

IV. oskarżonego J. S. uznał za winnego tego że w dniu 26 października 2013 roku około godziny 1:00 miejscowości G. województwa (...) groził bezprawnie pozbawieniem życia P. M. w celu wywarcia wpływu na niego wpływu jako świadka - pokrzywdzonego w przypadku powiadomienia organów ścigania o zdarzeniu polegającym na spowodowaniu uszczerbku na zdrowiu przy czym groźby te wzbudziły obawę u w/w że zostaną spełnione tj. popełnienia czynu z art. 245 k.k. oraz za winnego tego, że w dniu 26 października 2013 roku około godziny 21:00 miejscowości G. województwa (...) groził bezprawnie pozbawieniem życia P. M. w celu wywarcia wpływu na niego wpływu jako świadka - pokrzywdzonego w przypadku powiadomienia organów ścigania o zdarzeniu polegającym na spowodowaniu uszczerbku na zdrowiu, przy czym groźby te wzbudziły obawę u w/w że zostaną spełnione tj. popełnienia czynu z art. 245 k.k. i uznając, że czyny te zostały popełnione w podobny sposób w krótkich odstępach czasu skazał go z mocy art. 245 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat; na mocy art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz P. M. napiwkę w wysokości 800 zł;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 460 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego J. S.. Na podstawie art. 444 kpk i art. 425 § 1, 2 i 3 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 427 § 2, art. 438 pkt 2 i 3 kpk oraz art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 kpk orzeczeniu temu zarzucił:

1) w odniesieniu do pkt I wyroku:

a. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 59 § 1 w zw. z art. 60 par. 1 i 2 kpk polegającą na przyjęciu, że istnieje skarga uprawnionego oskarżyciela, podczas gdy brak jest prywatnej skargi pokrzywdzonego P. M. w sprawie o czyn za art. 157 § 2 k.k. oraz prokurator nie objął ściganiem czynu z art. 157 § 2 k.k. z uwagi na wymagający tego interes społeczny, podczas gdy ściganie przestępstwa określonego w art. 157 § 2 k.k., jeżeli naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia nie trwało dłużej niż 7 dni odbywało się z oskarżenia prywatnego, co w niniejszej sprawie stanowi bezwzględną przesłankę odwoławczą z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela;

b. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 410 kpk polegającą na:

- oparciu orzeczenia jedynie na części okoliczności i dowodów ujawnionych na rozprawie, a w konsekwencji dokonanie dowolnej oceny dowodów, poprzez nawet częściowe przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom P. M. i A. O. (1), w zakresie okoliczności przeprowadzania interwencji przez oskarżonego w dniu 26 października 2013 roku około godziny 1:00 w miejscowości G. w województwie (...);

- oparciu orzeczenia na dowodach ocenionych z przekroczeniem zasad logicznego rozumowania i niewyjaśnieniu sprzeczności pomiędzy zeznaniami P. M., A. O. (1), a pozostałymi dowodami;

c. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 kpk, poprzez jego niezastosowanie polegające na nie rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego;

d. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, wbrew zebranemu materiałowi dowodowemu, że oskarżony w dniu 26 października 2013 roku około godziny 1:00, w miejscowości w G., w województwie (...) dokonał uszkodzenia ciała P. M., w ten sposób, że uderzał go pięściami po głowie i twarzy powodując obrażenia ciała u P. M. w postaci stłuczenia głowy, urazu nosa i drobnej rany - wargi dolnej, czym spowodował rozstrój zdrowia P. M. trwający nie dłużej niż 7 dni, to jest popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k., podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżony nie dokonał czynu wskazanego w pkt I wyroku, a ewentualne obrażenia P. M. powstały niezależnie od oskarżonego wskutek prawdopodobnego stanu nietrzeźwości P. M.;

2) w odniesieniu do pkt II wyroku orzeczeniu temu zarzucił:

a. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, to jest art. 7 w zw. z art. 92 w zw. z art. 410 kpk, polegającą na:

- oparciu orzeczenia jedynie na części okoliczności i dowodów ujawnionych na rozprawie, a w konsekwencji dokonanie dowolnej oceny dowodów, poprzez nawet częściowe przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom P. M. i A. O. (1), w zakresie okoliczności rozmów pomiędzy oskarżonym, a P. M. z dnia 26 października 2013 roku około godziny 21:00 w miejscowości G. w województwie (...);

- oparciu orzeczenia na dowodach ocenionych z przekroczeniem zasad logicznego rozumowania i niewyjaśnieniu sprzeczności pomiędzy zeznaniami P. M., A. O. (1), a pozostałymi dowodami;

b. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie polegające na nierozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego;

c. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, wbrew zebranemu materiałowi dowodowemu, że oskarżony w dniu 26 października 2013 roku około godziny 21:00 w miejscowości G., w województwie (...) uderzył pięścią w twarz P. M., naruszając nietykalność cielesną P. M., tj. popełnienia czynu z art. 217 § 1 k.k., podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżony nie dokonał czynu wskazanego w pkt II wyroku i brak było obrażeń powstałych wskutek działania oskarżonego;

3) w odniesieniu do pkt IV wyroku zarzucił:

a. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 7 w zw. z art. 92 w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na:

- oparciu orzeczenia jedynie na części okoliczności i dowodów ujawnionych na rozprawie, a w konsekwencji dokonanie dowolnej oceny dowodów, poprzez nawet częściowe przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom P. M. i A. O. (1), w zakresie okoliczności gróźb kierowanych przez oskarżonego do P. M. w dniu 26 października 2013 roku około godz. 1:00 oraz 21:00 w miejscowości G. w województwie (...);

- oparciu orzeczenia na dowodach ocenionych z przekroczeniem zasad logicznego rozumowania i niewyjaśnieniu sprzeczności pomiędzy zeznaniami P. M., A. O. (1), a pozostałymi dowodami;

b. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie polegające na nie rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego;

c. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, wbrew zebranemu materiałowi dowodowemu, że oskarżony w dniu 26 października 2013 roku około godziny 1:00 w miejscowości G., w województwie (...) groził bezprawnie pozbawieniem życia P. M. w celu wywarcia wpływu na niego jako świadka - pokrzywdzonego w przypadku powiadomienia organów ścigania o zdarzeniu, polegającym na spowodowaniu uszczerbku na zdrowiu, przy czym groźby te wzbudziły obawę u P. M., że zostaną spełnione, tj. popełnienia czynu z art. 245 k.k. oraz, że w dniu 26 października 2013 roku około godziny 21:00 w miejscowości G., w województwie (...) groził bezprawnie pozbawieniem życia P. M. w celu wywarcia wpływu na niego jako świadka - pokrzywdzonego w przypadku powiadomienia organów ścigania o zdarzeniu polegającym na spowodowaniu uszczerbku na zdrowiu, przy czym groźby te wzbudziły obawę u P. M., że zostaną spełnione, tj. popełnienia czynu z art. 245 k.k..

Podnosząc wskazane zarzuty skarżący, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k., wniósł o zmianę w całości zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Na rozprawie odwoławczej prokurator oświadczył, iż obejmuje ściganiem czyny przypisane oskarżonemu podlegające ściganiu z oskarżenia prywatnego.

Obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarty, prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, zaś oskarżony J. S. przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zarzuty sformułowane w apelacji obrońcy oskarżonego okazały się niezasadne i to w stopniu oczywistym i z tego względu również zawarte w niej wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż wbrew stanowisku autora pisemnej skargi, w niniejszej sprawie nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., choć części twierdzeń skarżącego, służących uzasadnieniu tego zarzutu, należało przyznać rację. Zasadne jest bowiem stwierdzenie obrońcy oskarżonego, iż w sprawie niniejszej Sąd I instancji dopuścił się uchybienia, bowiem pouczając strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia ściganego z urzędu na dwa czyny tj. czyn z art 157 § 2 kk oraz czyn z art. 217 § 1 kk, stanowiące przestępstwa prywatnoskargowe, a więc takie, które mogły podlegać rozpoznaniu dopiero w przypadku popierania ich przez pokrzywdzonego jako oskarżyciela prywatnego (art. 59 §1 kpk), bądź też objęcia ich przez prokuratora, który dostrzeże taką potrzebę z uwagi na wymagający tego interes społeczny (art. 60 § 1 kpk). Tymczasem Sąd meriti nie zwrócił się do pokrzywdzonego, ani też do oskarżyciela publicznego o zajęcie stanowiska w tej kwestii, zamknął przewód sądowy i wydał wyrok. Dopiero na rozprawie odwoławczej prokurator oświadczył, że obejmuje ściganiem przestępstwa ścigane z oskarżenia prywatnego przypisane J. S. w zaskarżonym wyroku. Podkreślić należy, że ujemna przesłanka procesowa z art 439 § 1 pkt 9 kpk (brak skargi uprawnionego oskarżyciela) ma względny, tzw. usuwalny charakter, wobec możliwości objęcia przez prokuratora takiego czynu ściganiem aż do upływu okresu przedawnienia. Skoro zatem w niniejszej sprawie w toku rozprawy odwoławczej prokurator oświadczył, że z uwagi na wymagający tego interes społeczny obejmuje ściganiem czyny przypisane J. S. z art 157 § 2 kk i z art 217 § 1 kk, to uznać należy, iż omawiane wyżej uchybienie, którego dopuścił się Sąd Rejonowy, zostało konwalidowane.

Sąd drugiej instancji nie znalazł również podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 410 kpk w odniesieniu do wszystkich czynów przypisanych oskarżonemu. Lektura pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji wskazuje, że zarzut obrazy powołanych przepisów prawa procesowego

jest bezzasadny, bowiem dążąc do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy Sąd pierwszej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący, starając się pozyskać wszystkie dowody, które miały być pomocne w odtworzeniu przebiegu zdarzeń, o które chodzi w sprawie i weryfikacji innych dowodów. Sąd Rejonowy procedując w taki sposób, wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy. Zgromadzony, kompletny materiał dowodowy poddał wszechstronnej analizie i ocenie, które czynią zadość regułom wynikającym z przepisu art. 7 k.p.k. i nie noszą cech dowolności. W ocenie Sądu Okręgowego, wnioski wyprowadzone z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie uchybiają ani regułom logicznego rozumowania, ani wskazaniom wiedzy, czy też zasadom doświadczenia życiowego. Poczynione w oparciu o tę ocenę ustalenia faktyczne należy uznać za prawidłowe, pozbawione błędów mających wpływ na treść orzeczenia. Treść środka odwoławczego obrońcy oskarżonego wskazuje, że autor apelacji z kwestionowaną przez niego oceną dowodów, przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy, łączy zarzuty naruszenia przepisów artykułu 7 kpk i art. 92 kpk oraz art. 410 kpk. W ocenie Sądu II instancji zarzuty te nie mogły być inaczej potraktowane, niż jako oczywiście bezzasadne. Przypomnieć należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów, przy odmowie drugimi wiary, zdaniem Sądu Najwyższego, pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, jeśli:

- poprzedzone jest ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia do prawdy,
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- jest wyczerpująco i logicznie, z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego, umotywowane w uzasadnieniu wyroku (SN WRN 149/90, OSNKW 1991, nr 7, poz. 410).

Jak podniesiono wyżej, wskazanym regułom czyni zadość ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti. Sąd Rejonowy w Garwolinie poddał wnikliwej analizie i ocenie zarówno zeznania pokrzywdzonego oraz potwierdzające je zeznania świadka A. O. (1), jak i wyjaśnienia oskarżonego oraz pozostałe dowody zgromadzone w sprawie i swoje stanowisko należycie uzasadnił. Z tego powodu argumenty przytoczone w pisemnej skardze, uznane przez Sąd odwoławczy za polemiczne, oceny tej zmienić nie mogą. Sąd I instancji, orzekając w niniejszej sprawie, przestrzegał w sposób skrupulatny zasady wymienionej w art. 4 kpk, zgodnie z nią badał i uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść J. S.. Nie można zgodzić się z twierdzeniem apelującego, iż z przekroczeniem zasad logicznego rozumowania ocenione zostały zeznania P. M. i A. O. (1), a także że Sąd nie wyjaśnił sprzeczności pomiędzy ich depozycjami a pozostałymi dowodami. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż Sąd Rejonowy zaakceptował zeznania pokrzywdzonego i jego kolegi jedynie w części i to w takiej, która znajduje potwierdzenie w innych dowodach, a mianowicie wskazał, że wiarygodne są one w zakresie dotyczącym interwencji oskarżonego po tym, jak P. B. strącił kufel i nastąpiła szarpanina, podczas której J. S. uderzał pokrzywdzonego pięściami po głowie i twarzy, powodując u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy, urazu nosa i drobną ranę wargi dolnej. Jeśli zaś chodzi o drugie zajście, które miało miejsce również w lokalu (...) ok. godz. 21.00, to wskazał, że są one wiarygodne również w zakresie, w którym świadkowie ci przyznali, iż oskarżony uderzył pokrzywdzonego pięścią w twarz. Nie można uznać, że depozycje P. M. i A. O. (1) w tym zakresie są odosobnione i pozostają w sprzeczności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Sąd I instancji trafnie podniósł, iż ich przekazy w części, która zasługuje na wiarę, stanowiącej podstawę prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, znajdują potwierdzenie nie tylko w dołączonej do akt sprawy dokumentacji lekarskiej i wydanej na jej podstawie opinii biegłego lekarza chirurga, ale też w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków, a w szczególności A. Ł. (1) i Ł. B.. Podkreślił, że istotnym dowodem w zakresie dotyczącym zajścia z godziny 1:00, poza depozycjami pokrzywdzonego i A. O. (1), były zeznania A. Ł. (1) – świadka obrony, który w najbardziej obiektywny sposób przedstawił przebieg pierwszego ze zdarzeń z 26 października 2013r. Zeznał on wprawdzie, iż nie widział, aby oskarżony uderzał pokrzywdzonego, ale stwierdził, że P. M. miał zakrwawioną twarz z uwagi na uraz nosa. Sąd w tym zakresie logicznie wywiódł, że z uwagi na dynamiczny charakter zajścia i branie w nim udziału kilku osób, mógł on dokładnego jego przebiegu, a w szczególności zadawania uderzeń pokrzywdzonemu przez oskarżonego po prostu nie zauważyć. Sąd prawidłowo ustalił, nie dając w tym zakresie wiary zeznaniom pokrzywdzonego i jego kolegów, że zajście sprowokował P. B., który kopnął kufel, który zbił się. W przekonujący sposób na karcie 3 uzasadnienia wyroku uargumentował początek interwencji oskarżonego i włączenie się do niego osoby pokrzywdzonego. Logicznie wywiódł, że nie tylko z zeznań

pokrzywdzonego, ale też z depozycji A. Ł. (1) wynika, iż w czasie interwencji ochrony oskarżony „rozpychał mężczyzn”. Z kolei wersja zdarzenia prezentowana przez P. M. w zakresie przebiegu zdarzeń, jakie nastąpiły z jego udziałem z lokalu (...) ok. godz. 21, znajduje potwierdzenie w zeznaniach Ł. B.. Tenże ostatni świadek, jak trafnie wskazał Sąd orzekający, potwierdził fakt uderzenia pokrzywdzonego przez J. S.. Wprawdzie świadek ten, jak dostrzegł Sąd I instancji, wskazał, podobnie jak B. A., że P. M. chciał wcześniej uderzyć oskarżonego, jednakże w tej części zasadnie depozycje wskazanych świadków uznane zostały za niewiarygodne. Celem wizyty pokrzywdzonego w lokalu w tym czasie było wyjaśnienie okoliczności pierwszego zdarzenia, o które chodzi w sprawie. Sąd dostrzegł jednocześnie, że koledzy P. M. przejawiali przebieg zdarzeń, chcąc uwiarygodnić wersję pokrzywdzonego, co do np. długotrwałości bicia go przez J. S.. Okoliczności tej nie potwierdzili jednak pozostali zeznający w sprawie świadkowie. Również Sąd wskazał z jakich powodów nie zaakceptował w całości twierdzeń P. M. w zakresie dotyczącym intensywności agresji oskarżonego i doznania przez niego obrażenia ciała w postaci złamania nosa. Powyższe, wbrew twierdzeniom skarżącego, wskazuje na obiektywizm Sądu dokonującego oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, który podkreślał, iż pokrzywdzony odwiedzając dyskotekę w godzinach nocnych był pod wpływem alkoholu i zachowywał się agresywnie, powoływał się na wpływy w policji. Na akceptację zasługuje także ocena dowodów z zeznań świadków – znajomych oskarżonego, będących również pracownikami lokalu, w którym miały miejsce przedmiotowe zdarzenia, a mianowicie B. A., G. K., D. S., K. K. (1) i K. K. (2). Osoby te, opisując interwencję oskarżonego w trakcie zajścia jako krótką nie wskazywały, aby oskarżony zadawał pokrzywdzonemu uderzenia. Słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż taka postawa świadków wynika bądź z tego, że chcieli pomóc koledze w uniknięciu odpowiedzialności karnej, bądź też dlatego, że z uwagi na dynamikę zdarzeń, dokładnie ich przebiegu nie widzieli (k. 135).

Sąd orzekający zgodnie z regułą wyrażoną w art. 7 kpk ocenił też dowody w zakresie gróźb pozbawienia życia kierowanych przez J. S. pod adresem P. M. w przypadku zawiadomienia organów ścigania o zdarzeniu polegającym na spowodowaniu uszczerbku na zdrowiu. W tym zakresie swoje stanowisko, w ocenie Sądu odwoławczego, należycie uargumentował. Argumenty podniesione w apelacji i jej uzasadnieniu w tym zakresie przez obrońcę oskarżonego, podobnie jak w odniesieniu do czynów z art. 157 §2 kk i art. 217 §1 kk, należy potraktować jako polemiczne w stosunku do ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy. Mimo podjętej próby absolutnie nie wskazują one, które z ustaleń Sądu nie odpowiadają zasadom logicznego rozumowania. W istocie rzeczy pisemny środek odwoławczy kwestionuje przede wszystkim, przyjęte za podstawę stanu faktycznego, zeznania pokrzywdzonego oraz jego kolegi A. O. (1), nie dostrzegając, iż w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy korespondują z nimi depozycje A. Ł. (1) i Ł. B. oraz dokumentacja lekarska i opinia biegłego. Na poparcie swojego stanowiska autor apelacji przytacza szereg okoliczności, które w jego ocenie zostały błędnie zinterpretowane, zbagatelizowane, bądź pominięte w rozważaniach Sądu I instancji.

Z przedstawionym stanowiskiem skarżącego zgodzić się nie można. Wbrew jego ocenie, Sąd Rejonowy poddał wnikliwej analizie zeznania pokrzywdzonego i pozostałych świadków, a swoje stanowisko w tym zakresie należycie uzasadnił, zaś argumenty przytoczone w pisemnej skardze są nieprzekonywające i tej oceny zmienić nie mogą. Sąd I instancji, orzekając w niniejszej sprawie, przestrzegał zasady wymienionej w art. 4 kpk i zgodnie z nią badał oraz uwzględniał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Zeznania wskazanych osób, w tym również pracowników zatrudnionych w dyskotecce, stanowią dowody w sprawie i zostały ocenione, tak jak każdy inny dowód, zgodnie z regułami wyrażonymi w art. 7 kpk. Niewątpliwie zeznania P. M. i jego kolegów to dowody, które wymagały ze strony Sądu orzekającego szczególnej ostrożności przy ocenie, zważywszy przede wszystkim na ekspanowany przez autora apelacji stan ich nietrzeźwości w dacie pierwszego zdarzenia. W taki właśnie sposób Sąd ocenił przekazy z przebiegu przedmiotowych zajść przedstawione przez tych świadków. Zdaniem Sądu odwoławczego brak jest powodów do podważenia ustalonej przez Sąd orzekający wersji zdarzeń.

Podsumowując ocenę dowodów osobowych dokonaną przez Sąd I instancji należy uznać, iż jest ona prawidłowa i w żadnej mierze nie razi dowolnością. Niewątpliwie wskazane wyżej i prawidłowo ocenione przez Sąd I instancji dowody były wystarczające do zakwestionowania wersji przedstawionej w wyjaśnieniach przez oskarżonego i jego kolegów i w konsekwencji do stwierdzenia, że popełnił on przypisane występki. W tej sytuacji za bezpodstawne uznać należało podniesione w apelacji zarzuty obrazy przepisów prawa karnego procesowego. Nie znajdują one akceptacji

w obowiązujących przepisach procedury karnej, a stanowią wyłącznie przejaw niezadowolenia z powodu wydania merytorycznego rozstrzygnięcia, z którego treścią J. S. nie zgadza się.

Wprawdzie oskarżony nie przyznał się do dokonania przypisanych mu czynów, to jego sprawstwo zostało przez Sąd Rejonowy w sposób przekonywający wykazane. W tej sytuacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a także obrazy art. 7, 92 i 410 kpk jest chybiony. W odniesieniu do zarzutu obrazy art. 410 kpk należy wskazać, że nie można uznać, iż przepis ten zostaje naruszony w przypadku, gdy Sąd dokonuje co prawda niezgodnej z oczekiwaniami skarżącego, ale kompleksowej i swobodnej oceny wszystkich ujawnionych dowodów, wydając na tej podstawie rozstrzygnięcie. Wskazane naruszenie procedury karnej może zostać stwierdzone jedynie w przypadku posłużenia się przez sąd materiałem dowodowym, który nie został ujawniony, bądź w przypadku oparcia orzeczenia jedynie na części ujawnionego materiału dowodowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013r., IV KK 82/13, LEX nr 1350322). Przejawów wspomnianego uchybienia nie wskazał apelujący, nie dopatrywał się ich również Sąd odwoławczy.

Chybiony jest również zawarty w środku odwoławczym zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 5 §2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż błędne jest podnoszenie w ramach zarzutu naruszenia przepisów postępowania jednoczesnej obrazy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk. Zważyć trzeba, że podnosząc zarzut obrazy art. 5 §2 kpk apelujący niejako aprobejuje ocenę materiału dowodowego poczynioną w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, albowiem wątpliwości, o których mowa we wskazanym przepisie mogą być stwierdzone wyłącznie o rezultaty prawidłowo zastosowanej zasady swobodnej oceny dowodów (podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z 10 października 2013r., V KK 119/13, LEX nr 1400594, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2013r., II KK 207/12, LEX nr 1299162).

Pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje na to, iż Sąd Rejonowy powziął wątpliwości jedynie co do spowodowania przez oskarżonego u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa, jednak w tym zakresie poczynił ustalenia korzystne dla oskarżonego. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się w materiale dowodowym sprawy i w toku rozumowania Sądu I instancji innych jeszcze okoliczności, które winny były wątpliwości Sądu wywołać. Zatem wszystkie inne niespójności dowodowe nie miały nieusuwalnego charakteru i dawały się rozwikłać w drodze stosowania logicznego rozumowania i analizy opartej na wiedzy i doświadczeniu życiowym.

W niniejszej sprawie częściowo zaakceptowane zeznania pokrzywdzonego, poparte zeznaniami wymienionych wyżej świadków, a także dokumenty medyczne wraz z opinią, która oceniona została zgodnie z regułą wyrażoną w art. 7 kpk, uznane zostały za dowody pełnowartościowe i na ich podstawie ustalił Sąd w sprawie prawidłowy stan faktyczny. Porównanie zastrzeżeń postawionych przez skarżącego z treścią rozważań Sądu I instancji poświęconych ocenie podważanych dowodów wskazuje jednoznacznie na to, że to argumentacja autora apelacji jest wyrazem wybiórczej i jednostronnej ich oceny, a należy pamiętać, że strony procesowe również zobowiązane są do przestrzegania zasad wyrażonych w art. 7 kpk przy dokonywaniu oceny dowodów. Za oczywiście niewystarczające należy uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się Sąd orzekający, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwne, ocenione w świetle powyższych kryteriów, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń Sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione. Przekonującej argumentacji w tym zakresie nie zawiera pisemny środek zaskarżenia.

Zatem niewątpliwym pozostaje prawidłowe ustalenie przez Sąd meriti, iż oskarżony zachowaniem swoim dopuścił się przypisanych mu czynów. Sąd I instancji prawidłowo je zakwalifikował i swoje stanowisko w tym zakresie również należycie i wyczerpująco uzasadnił, spotkało się ono z pełną aprobatą Sądu odwoławczego.

Tak jak nie budzi żadnych wątpliwości wina oskarżonego w odniesieniu do przypisanych mu w wyroku przestępstw, tak również z pełną aprobatą Sądu odwoławczego spotkało się rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie kary. Orzeczona względem oskarżonego kara nie nosi cech rażącej surowości, a tylko w takiej sytuacji jej wymiar mógłby zostać przez Sąd II instancji skorygowany. Rażąca niewspółmierność kary zachodzi bowiem wtedy, gdy suma zastosowanych kar zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo

nie uwzględnia należyście stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok SN z 10.07.1974 r., V KRN 60/74, OSNKW 1974, z. 11, poz. 213). W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe za wszystkie czyny i karę łączną grzywny za czyny przypisane w pkt I i II wyroku w pełni uwzględnił okoliczności zarówno te dla J. S. obciążające, jak i przemawiające na jego korzyść, o czym przekonuje zarówno rozmiar orzeczonych sankcji, jak i treść pisemnych motywów wyroku. Jednocześnie Sąd nadał im właściwą rangę i znaczenie. W związku z tym Sąd Okręgowy nie dopatrywał się, by w sprawie niniejszej zachodziła przewidziana w art. 438 pkt 4 kpk podstawa do zmiany wyroku. Zdaniem Sądu Okręgowego tylko orzeczenie kar tego rodzaju i w takim wymiarze jest w stanie zapobiec naruszeniu przez J. S. prawa w przyszłości. Nadto orzeczone względem oskarżonego kary uwzględniają stopień społecznej szkodliwości czynów, jakich się dopuścił. Zdaniem Sądu II instancji wymierzone kary uczynią również zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc odpowiedniej reakcji dla tego typu zachowań. Są przy tym współmierne do stopnia zawinienia oraz wystarczające do tego, by podziały na oskarżonego powstrzymująco i uświadomiły nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego. W ocenie Sądu odwoławczego tak orzeczone kary spełnią również swoje zadania w zakresie prewencji ogólnej, co do poszanowania prawa i kształtowania pozytywnych postaw.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, wobec oczywistej bezzasadności zarzutów podniesionych w wywiezionym przez obrońcę oskarżonego środka odwoławczym oraz niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 i 440 kpk, podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

O opłacie za II instancję Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 ze zm.), zaś o wydatkach poniesionych w postępowaniu odwoławczym w oparciu o art. 636 § 1 kpk.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 §1 kpk w zw. z art. 456 kpk, orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.